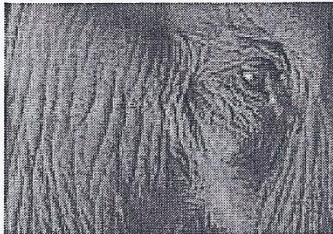

Indologendag 28 mei 2005

Alexandra van der Geer

Het plan om iedere twee of drie jaar een nationale Indologendag te realiseren blijkt nog steeds stand te houden. De laatste zaterdag van mei is het weer zover. Het thema van deze Indologendag is de relatie mens-dier in India. Het bestuur heeft vijf sprekers bereid gevonden dit thema te belichten, ieder vanuit een andere invalshoek. De gastspreekster, Preetha Nair uit Londen, gaat ons meer vertellen over een 19de eeuwse vorst van Tanjore, die zich met natuurhistorie bezig hield, maar op een heel andere wijze dan de Europese geleerden van zijn tijd. Ellen Raven illustreert de relatie koning en olifant aan de hand van voorbeelden uit de Indiase kunst, o.a. Moghul schilderkunst. Gijs Kruijtzter gaat nader in op de diersymboliek van de Deccan, met name waar het gaat om de thema's strijd en vrede. A.G. Menon en Koenraad Kortmulder, tenslotte, vertellen meer over dieren in de oude Tamil dichtkunst. In deze Nieuwsbrief zijn samenvattingen van de vier lezingen opgenomen.

Programma Indologendag 2005

zaterdag 28 mei, zaal 329, Nonnensteeg 1-3, Leiden

10:00 . . . gebouw open, koffie en thee
10:25 . . . opening door de voorzitter
10:30 lezing door Preetha Nair
11:15 lezing door Ellen Raven
12:00 lunch
13:30 lezing door Gijs Kruijtzter
14:15 theepauze
14:30 lezing door A.G. Menon
. en Koenraad Kortmulder
15:30 borrel in de kantine
17:00 einde van de dag

Volgende VVIK activiteit

1 juli vindt waarschijnlijk de jaarlijkse Algemene Ledenvergadering plaats.

Leden krijgen uitnodigingen thuis gestuurd met daarin de definitieve plaats, datum en tijd.

Natural knowledge in early-19th century South India: Raja Serfoji II of Tanjore and his practice of natural history (1798-1832)

Preetha Nair

Tanjore in South India under the reign of Raja Serfoji II (1798-1832), is a hitherto unexamined episode in colonial science and of 'enlightenment' in the non-Western context. If Joseph Banks, a product of the English enlightenment, was a metropolitan 'centre of calculation' directing and controlling a collecting network in India between the 1770s and 1820, it is argued that Raja Serfoji was his native counterpart, exhibiting similar formal properties, and drawing on those very same ideas and networks of metropolitan practice to systematically produce useful knowledge. Tanjore in the early nineteenth century found itself in a configuration that uniquely connected it to major 'centres' of religious, scientific or administrative significance: Halle and London in Europe, the colonial capitals of Madras and Calcutta and the important Saivite pilgrimage centre of Benares.

The Falcon of Rajah Serfoji II. Source: www.sarasvatimahallibrary.tn.nic.in

A short biography of Preetha Nair:

- BA Economics, Psychology and Sociology, Bangalore University
- MA Economics, Kerala University
- Mphil Applied Economics, Centre for Development Studies, Jawaharlal Nehru University
- MA Art History, M. S. University, Baroda
- PhD *The Museum in Colonial India: A history of collecting, exhibiting and disciplining knowledge (1770-1936)*, School of Oriental and African Studies, University of London, 2002

In line with the interests of the late Enlightenment naturalists and particularly with the German romanticist tradition of *naturphilosophie*, Serfoji was engaged in anatomy, experimental philosophy and natural history. In my lecture, I only consider his practice of natural history. Serfoji developed a distinct method of description of animal life that was fundamentally removed from contemporary colonial descriptions, despite sharing some formal elements with the latter. To Serfoji an intuitive and sympathetic understanding of living nature or socializing nature, which blurred the boundaries between the object and observer, was the best method of acquiring knowledge of nature's workings, in contrast to the mechanistic approach which assumed a separation between the two. Socialization involved the cutting across the subject-object divide through an incorporation of native knowledge, including legends and mythologies as well as knowledge derived from the management of animals in captivity.

The King and the Elephant

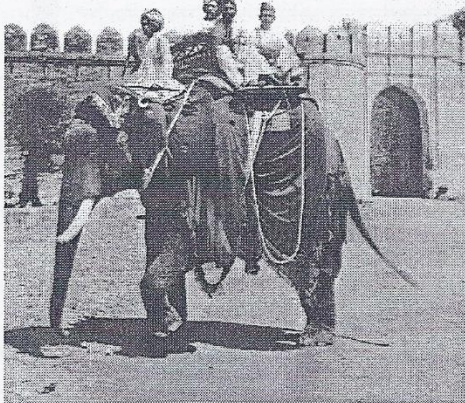
Ellen Raven

To the foreign eye the elephant seems to epitomize many of India's qualities; it is huge and impressive, strong and enduring, colourful (when in full attire) and exotic, but also intelligent, passionate and fierce. For the Indian king not the lion, but the elephant is the true reflection of royal might and glory, whether real or aspired. The presence of a herd of the finest elephants in the royal stables ensures the king of a fitting mount during processions, of convenient transport while hunting for tiger or rhinoceros, and, very importantly, of a formidable striking force in warfare. By their mythic association with the waters of heaven, the elephants also draw the indispensable monsoon rains towards the kingdom, thus ensuring fertility and prosperity to all the inhabitants.

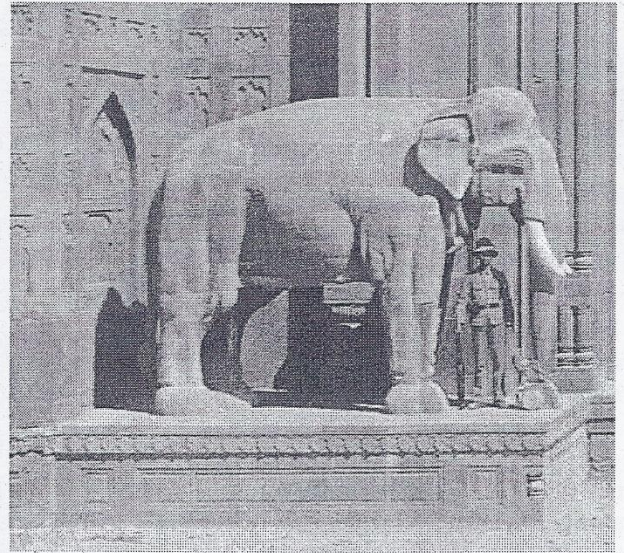
The close association between king and elephant is one of the oldest and most persistent bonds between man and beast evident in Indian mythic lore and legend, a bond which easily crossed the boundaries of faith as well. The Mughal emperors of North India, for instance, were deeply captivated by the power and prestige of the elephant, and these animals loom largely in the rich legacy of miniatures from their rule between the 16th and the 18th century AD.

The artisans at the Mughal court not only captured the elephant's qualities in paint; like countless generations of sculptors before them, they also skillfully employed elephantine imagery to adorn the architecture directly associated with kingship, such as the forts and palaces. One of the most conspicuous manifestations of the sculpted elephant's presence is at the *hathi-pol*, the processional gate giving entry to the palace or the fort. Two stone elephants would stand guard, waiting to welcome the king back after his return from yet another victory on the battle-field.

Indian art reveals persistent iconographic links between the early portraits of royal elephant riders and those commissioned by the Mughal emperors. Early art also provides clues to unravel a more inconspicuous reason for the presence of the elephants at the gate; one that would not have been lost on the keen observer's eye.

The Jaipur State Elephant at Ambar Fort.
Photograph Clifton & Co, Mumbai, 1900-1920

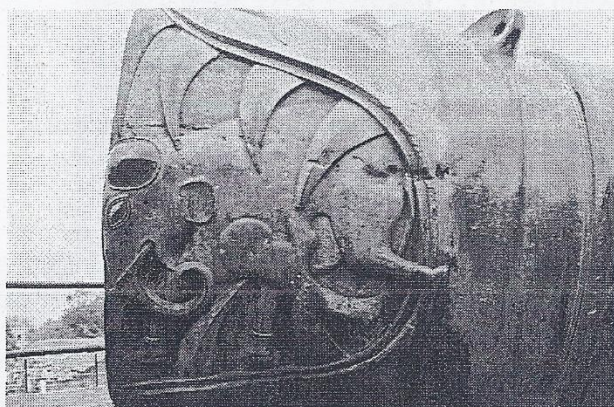
Life-size elephant statue within Delhi Gate, Mughal period.
Photograph Mirza & Sons, Delhi, 1900-1930

The King's Animal Farm: Animal Symbolism and Identity in the Applied Arts of Early Modern Deccan

Gijs Kruijtzter

Animal symbolism is commonplace in the visual as well as literary arts of the Deccan - sometimes to symbolise harmony but perhaps more often to express antagonism. Peace is not easily reconciled with the nature of man, the animal. As an official of one of the Deccan's celebrated sultanates put it: "The King of Bijapur's land is an enclosed wilderness, in which lions, boars and tigers must live together in peace."

By linking texts with visual evidence I try to uncover some meanings of the use of animal symbolism, in particular those relating to identity. Some animals were general symbols of bravery or evil, categories most eloquently represented in the lion trampling an elephant theme. Other animals were, however, clearly linked to particular groups or dynasties. What are we to make of the stone relief

The Bijapur gun's lion head devouring an elephant, 1549 CE

boar trampling an elephant utilised by the Maratha king Shivaji or the monkey brought out by his detractors? Decorated weapons were a particularly popular stage for such symbols of enmity. The famed Bijapur gun with its lion head muzzle mauling an elephant is a case in point. Why was it narrated that its Ottoman maker, upon finishing the work, took the life of a Brahmin in lieu of payment?

The theme of animals living in harmony could be a powerful one only in contrast to the antagonistic animal symbolism employed in contexts of clashing identities.

Animals in the world of ancient Tamil poetry

A.G. Menon and Koenraad Kortmulder

“Say little and mean more” is the compelling motto of the classical Tamil poets while composing poems dealing with the inner life of the ancient Tamils. Mentioning appropriate animal behaviour is often more than enough to describe and emphasize human behaviour. On the one hand the poems provide details regarding flora and fauna, and on the other hand the Tamil grammarians try to organise these details in rules for landscape poetry. These rules are later applied to demark the natural boundaries of poems.

On the basis of the contents of a poem we can make a list of animals and plants. For each landscape we come across a specific list. One of the striking factors of these lists is the specific configuration of animals, birds and plants in a poem. Though each animal, for example, has a characteristic behaviour of its own, a configuration of different animals in one poem leads to a new effect. Configuration is the

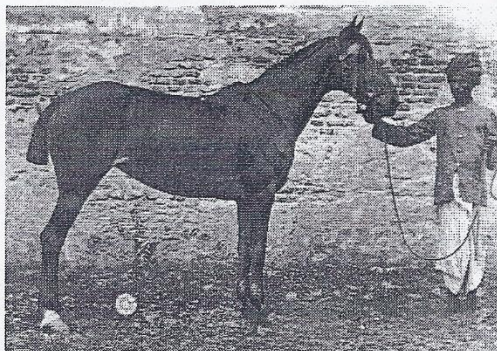
technique of putting together and deploying natural elements of flora and fauna in a poem in varying combinations with varying emphasis on the specific quality of one or more natural elements of flora and fauna in order to produce an effect. For example, a configuration is formed to identify a landscape or to function as an explicit role model or as an implicit role model with an imbedded message.

The Tamil poets make use of their knowledge of colour, sound, size, activity and psychological condition of the animals when they configure. A biologist can evaluate the dependability of the poetical information and, wherever it is possible, he can also identify the species of animals. The second part of this lecture will be given by a biologist who has done fieldwork in South India and is also an expert in tropical biology. He will comment on the biological information provided by the ancient Tamil poets.

Dieren in de Database

Alexandra van der Geer

Er zijn vele manieren om de relatie mens-dier in India te onderzoeken: veldwerk, literatuurstudie, interviews e.d. Maar er is ook een minder voor de hand liggende bron: een stapel foto's van de Archeologische Diensten en kunsthistorici. Instituut Kern is in het gelukkige bezit van zo'n stapel, en bovendien eentje die gedigitaliseerd is en middels een database vrij toegankelijk is (via <http://www.beeldbank.wsd.leidenuniv.nl>). Voer 'buffalo' in, en jawel, een prachtig stel buffels trekt

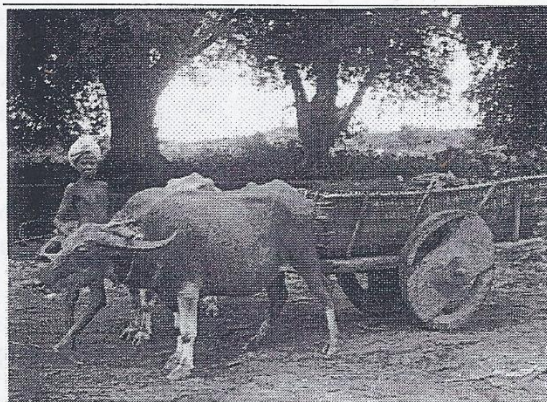
De merrie Coquette. Foto E.J. Hunt, 1925

een kar voort, ergens in Zuid India, zo'n driekwart eeuw geleden. Er zijn meer diersoorten die voor het karretje werden en worden gespannen, en allemaal blijken ze via de database tevoorschijn getoverd te kunnen worden. In een oogwenk kun je zo bepaalde verbanden leggen. Bijvoorbeeld hoe een buffelkar er kennelijk vroeger uit kon zien, naast een buffelkar van nu. En zo kan ook de vraag beantwoord worden of de wielen van dromedariskarren (zanderige bodem) inderdaad anders waren dan die van paardenkarren (harde grond). Transport met dieren kan natuurlijk ook zonder kar, zoals een foto met een stel ruige yaks uit 1909 laat zien.

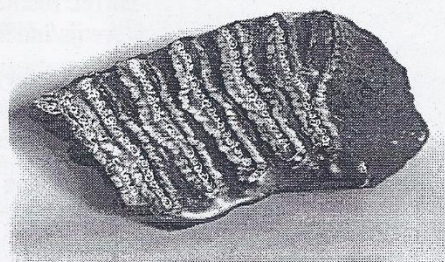
Een portretfoto was, en is vaak nog, een must. Dus ook van je favorietie paard natuurlijk. Zo liet de eigenaar van de merrie Coquette haar portretten, en zoals dat hoort: netjes gekamd, gepeetst en geknipt. Uit zo'n foto blijkt wat toen mode was: een kort geknipte staart, en dus geen mooie wapperende staart maar ook geen kunstig ingevlochten staart.

Een bijzonder aspect van het gebruik van dieren is dat van slechts een onderdeel ervan. Volgens de database blijkt in het museum van Baroda een subfossiele olifantenkies te liggen die zo te zien ideaal werd geacht om een tekst op te schrijven. De glazuurplooien lijken inderdaad lijntjes op een pagina, maar je moet toch maar op het idee komen. En ergens hoog in de Himalaya meent men dat er geen betere bescherming is tegen het boze oog dan een markante verzameling geiten- en schapenhoorns, tam zowel als wild. De hele voorgevel van een plaatselijke Devi tempel hangt er vol mee. Uit dezelfde regio komt een foto van een ibexkop met een kromgegroeide hoorn, waarschijnlijk als gevolg van beschadiging na een gevecht. Deze schedel wordt hier vereerd als overblijfsel van een vroegere incarnatie van de Boeddha.

En zo zit de database vol met plaatjes van allerlei aspecten van het mens-en-dierenleven; je moet er soms wel even naar zoeken, maar de beloning is er niet minder om!

Buffelkar bij Salem (Tamil Nadu). Foto E.J. Hunt, 1925-1931

Een olifantenkies als boek. Foto Baroda Museum

Boekbespreking: Olifant, stad en mens

Jeroen Nieuwland

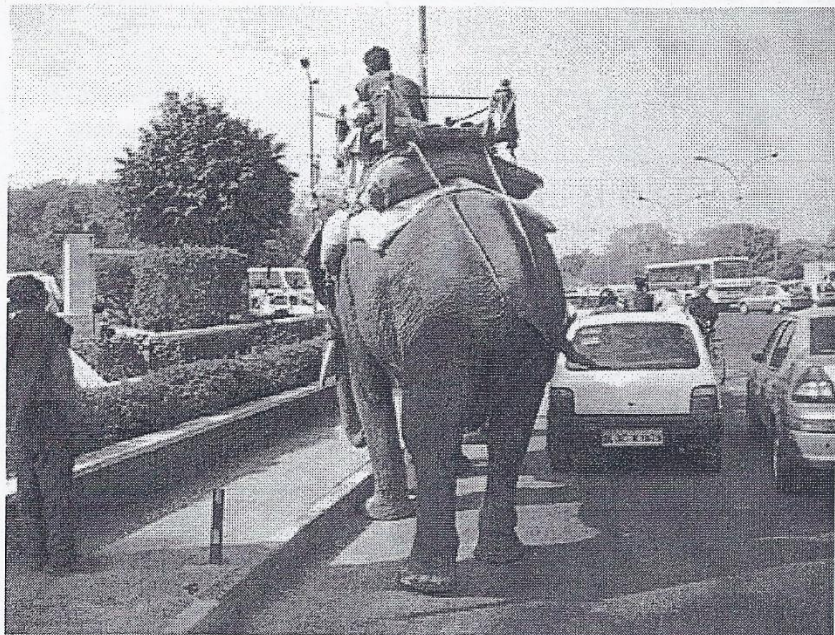

Foto Robert C. Feenstra, 2005

Radhika Jha maakte naam met haar debuutroman *Smell* (2001). Haar tweede boek is een verhalenbundel in de traditie van meestervertellers als Somerset Maugham en Roald Dahl. In *De Olifant en de Maruti* (2003; oorspronkelijke uitgave in het Engels) ontbloomt Jha de minder aangename eigenschappen van de mens, zonder dat dit leidt tot karikaturale of eenzijdige beschrijvingen. De schrijfster plaatst personages vaak in conflictsituaties, waarmee ze een spanning creëert die ze goed weet vast te houden. In veel van de verhalen, leven Jha's personages langs elkaar heen; een elektricien zoekt tevergeefs zijn heil in de grote boze stad Delhi, sociale verhoudingen worden aan de kaak gesteld en een meisje leert door haar beeldschone vriendin de lelijke kant van schoonheid kennen.

Dieren duiken regelmatig op in de verhalenbundel. Ze worden soms op aparte wijze tegengesteld aan de mens. Zo is er bijvoorbeeld een kristallen zwaan die temidden van een drukke, hippe bruiloft een beeld van rust en schoonheid oproept. De olifant uit het titelverhaal vertrappt (niet bepaald rustig) aan het begin van het verhaal een Maruti, de bekende Indiase middenklasse auto. Het dier maakt geen probleemloos deel uit van de ellenlange verkeersstroom, maar veroorzaakt opschudding zodra het zich er in beweegt. De olifant staat dan ook - zoals een vlinder volgens de chaostheorie een orkaan kan veroorzaken - aan het begin van een onverwachte reeks gebeurtenissen. De gevolgen hiervan werken door tot aan de andere kant van de stad, met onaangename gevolgen voor de jonge parkeerwachter Kishore.

De Olifant en de Maruti is het verhaal van Delhi als een harde, eenzame stad. Zelfs de maffioso Seth, waar Kishore een schuld bij heeft, is eenzaam en geeft Kishore de keuze om zijn financiële schuld in te ruilen voor een vriendschap met hem. "Geld en vriendschap", zegt hij, "zijn de enige twee zaken waar het in deze wereld om draait." Uiteindelijk is het de olifant, de veroorzaker van alle ellende, die de gestrande en verloren Kishore uit de nood helpt. Zo vertelt Radhika Jha in deze solide verhalenbundel op speelse manier het verhaal van dier en mens in de grote stad.

Besproken boek

Radhika Jha

De Olifant en de Maruti

Amsterdam

Uitgeverij Arena, 2004
ISBN 9069745410; 224 blz.

Prijs: 18,50 euro

Redactie:

j.kamphorst@let.leidenuniv.nl

Lay-out:

avandergeer@planet.nl

De VVIK nieuwsbrief is een halfjaarlijkse gratis uitgave voor en door Vrienden van het Instituut Kern.

DE VVIK IN HET KORT

Activiteiten De Vrienden van het Instituut Kern ontvangen ongeveer 5x per jaar een uitnodiging voor het bijwonen van lezingen, boekpresentaties of videovertoningen met aansluitend een borrel. Instituut Kern is historisch verbonden aan de opleiding TCZCA (www.leidenuniv.nl/let/onderwijs/index.html onder het kopje opleidingen). Adres: Nonnensteeg 1-3 te Leiden.

Nieuwsbrief Leden ontvangen voorts tweemaal per jaar de VVIK Nieuwsbrief met nieuws over VVIK activiteiten, Instituut Kern publicaties en overige wetenswaardigheden zoals boek- en filmbesprekingen.

Collecties De VVIK draagt zorg voor het beheer en de restauratie van een aantal bezittingen waaronder het Gandhara-album met albumine afdrucken van voor 1885. De Vereniging beheert daarnaast bijna 80 duizend foto's, die middels een database in de bibliotheek raadpleegbaar zijn. Ook bezit de Vereniging een aantal palmbiad-manuscripten. De Indologische collecties worden met steun van de Vereniging in stand gehouden.

Fonds de Cock Studentleden die een studiereis willen maken, kunnen een reisbeurs aanvragen bij Fonds de Cock. Aanvragen dienen schriftelijk bij het bestuur te worden ingediend. Achteraf wordt een kort verslag van de reis verlangd.

Lid worden? Schrijf naar de Vereniging Vrienden Instituut Kern, Nonnensteeg 1-3, Postbus 9515, 2300 RA Leiden; e-mail lennart.bes@nationaalarchief.nl. De contributie (20 euro voor leden, 10 euro voor studentleden; per lopend kalenderjaar) kunt U overmaken naar het banknummer van de VVIK: ABN AMRO 45.17.84.308 t.n.v. Vereniging Vrienden van Instituut Kern, Leiden.

The End